

'Ze kwamen zelf bij ons aan de deur om schoolgeld te vragen'

Ruim 25 jaar geleden richtten Miny en Wim Eijkelenboom het Kinderfonds op, destijds onder de naam 'Aktie Pakistan'. Het begon allemaal toen zij al gepensioneerd waren en een 'call' kregen vanuit Amerika, met de vraag of Wim Eijkelenboom enkele maanden kon invallen als boekhouder in Pakistan. Daar hoefden ze geen moment over na te denken: ze gingen meteen.

Tijdens hun verblijf in Pakistan werden Miny en haar man geraakt door de erbarmelijke omstandigheden waarin veel kinderen en hun families leefden. Ze beseften dat de kansen van kinderen enorm werden vergroot door goed onderwijs konden volgen. Bij hun terugkomst in Nederland namen zij daarom het initiatief een fonds op te richten voor kinderen in Pakistan, in de vorm van onderwijs.

Na ruim vijf jaar van hard werken – met steun van mensen in Nederland – was het fonds zo gegroeid, dat zij in 1993 de hulp van inriepen van ADRA Nederland. Sindsdien kreeg het de naam 'Eijkelenboom Kinderfonds' (EKF) en werd de hulp uitgebreid naar scholen in Madagaskar en Nepal. In de afgelopen decennia kregen duizenden kinderen schoolgeld, boeken, uniformen, schoeisel en transportkosten vergoed. Ook werden er bouwprojecten, zoals de bouw van een nieuw schoollokaal.

Interview met Miny Eijkelenboom met Joanne de Vletter

Geweldig dat u de tijd wilt nemen om dit interview te geven. Het is al zo lang geleden dat u het fonds samen met uw man oprichtte... Hoe gaat het nu met u?

"Heel goed. Ik ben momenteel nog actief als vrijwilliger in Vredenoord: mensen van en naar de dokter of het ziekenhuis brengen, koffiediensten draaien, eten wegbrengen naar verschillende locaties, noem maar op... Ik sta 's morgens op en ik ben de hele dag in de weer; dat vind ik heerlijk. Het geeft me veel voldoening en energie om nog iets voor anderen te kunnen betekenen en een doel te hebben in mijn leven."

Kunt u zich nog iets van die tijd herinneren en hoe kwam u in Pakistan terecht?

Miny: "Jazeker, ik weet me nog heel veel te herinneren. Begin jaren '60 hadden mijn man en ik al 2,5 jaar gewerkt en gewoond in Nigeria (West-Afrika, red.). Na onze terugkomst uit Nigeria hebben mijn man en ik nog ruim 20 jaar gewerkt en gewoond op Vredenoord, maar halverwege de jaren '80 zijn we met pensioen gegaan en naar Groningen vertrokken. Enkele jaren later, in 1988, kwam onverwachts een oproep vanuit Amerika om naar Pakistan te gaan en daar hebben we in totaal een half jaar gewerkt en gewoond. Het was een intense periode..."

Waar verbleven u en uw man in Pakistan en hoe waren de omstandigheden?

"We verbleven op een terrein van de Adventkerk in de buurt van Lahore: Adventpura. Terwijl mijn man zich bezighield met de boekhouding, heb ik mijn eigen werk gecreëerd. Ik ben gewoon binnengelopen bij de bijbel- en boekenwinkel op het terrein en daar heb ik gevraagd of ik iets kon doen. Stilzitten is niets voor mij, ik was blij met het werk."

Op het terrein waren wel voorzieningen, maar het was ook armoedig. Als je dan zag dat de meubels bijna uit elkaar vielen en met pleisters waren gerepareerd... maar daar lette je niet op, daar kwam je ook niet voor. Je paste je aan.

Wat ik wel akelig vond, was het feit dat ons terrein 's nachts werd bewaakt door mannen met pijlen boog. Dat voelde onprettig, maar ja... het moest wel in verband met de veiligheid. Ik droegdestijds ook dezelfde kleding als de lokale vrouwen en mijn man en ik gingen er regelmatig op uit, naar de stad of naar een ander gebied. Dan kon het gebeuren dat we als blanken op straat werden bespuwd met een soort tabak waar ze op kauwden. Je moest je dan gewoon groothouden en er niet op ingaan. Het is ook de houding die je aanneemt: wij werden in principe gezien als indringers. We kregen ook opmerkingen als: 'White man, move your car!'. Gelukkig waren er ook ontzettend veel hartelijke mensen."

Waren er momenten waarop u naar Nederland verlangde en het werk wilde opgeven?

"Nee, helemaal niet. Ik deed gewoon mijn werk, of ik nu hier ben of daar...dat maakte me niet uit. We hebben in het buitenland altijd veel kunnen doen en ik ben niet iemand die 'in zak en as gaatzitten'. Dus nee, er was geen moment dat ik terug naar Nederland wilde en het was geen optie voor ons om het werk op te geven. We vonden het ook bijzonder om zoveel van de wereld te kunnen zien."

Kunt u iets vertellen over de leefomstandigheden van mensen in de directe omgeving?

"We kregen regelmatig kinderen aan de deur die hulp nodig hadden. In die tijd werden kinderen bewust verminkt: soms werd zelfs een arm of been afgehakt en kwamen ze met open wonden aan de deur bedelen. De ouders vroegen ons dan of wij geld wilden geven, zodat hun kinderen naar school konden. Het was afschuwelijk, want als de wonden genazen werden ze vaak bewust weer opengemaakt. De nood was blijkbaar zo hoog, dat ze zelfs in staat waren om hun eigen kinderen te verminken. Dat was verschrikkelijk..."

Waarom merkte u dat onderwijs een cruciale factor was als het gaat om het creëren van toekomstkansen voor kinderen?

"Het kwam in eerste instantie niet vanuit onszelf of vanuit de kerk om de kinderen onderwijs te bieden. Zij kwamen zelf bij ons aan de deur om schoolgeld te vragen; ook op straat zag je veel kinderen bedelen en scholen waren er op dat moment nauwelijks. Pas veel later, nadat wij het fonds hadden opgericht in Nederland en de resultaten daarvan langzaam zichtbaar werden, konden we eigenlijk pas goed zien hoe belangrijk die hulp en ondersteuning was."

Merkte u in die tijd ook iets van de politieke ontwikkelingen in Pakistan?

"Nee, daar kregen we heel weinig van mee. Er waren in die tijd wel veel gevallen van vrouwenbesnijdenissen en als kerk werden we regelmatig aangevallen op onze standpunten tegen die praktijken. Verder kregen we echter weinig mee van het land: we leefden in een kleine gemeenschap van Europese en Amerikaanse zendelingen en enkele Pakistanen."

Hoe is het Eijkelenboom Kinderfonds begonnen en hoe is het sindsdien gegroeid?

"Na onze terugkomst in Nederland richtten mijn man en ik het fonds op onder de naam 'Akte Pakistan' en we begonnen met de sponsoring van 6 kinderen. Mijn man predikte in de jaren daarna door heel Nederland en vertelde mensen in verschillende Adventkerken over de moeilijke omstandigheden waarin veel kinderen in Pakistan leefden. Door onze eigen ervaringen konden wij goed vertellen over de noodzaak van onderwijs en daardoor is het fonds sterk gaan groeien."

Toen wij het fonds nog zelf in beheer hadden, hebben we veel met Pakistan gecommuniceerd en kregen we bergen post uit het land om naar donateurs in Nederland te sturen. Het was een enorme klus, echt pittig. We hebben brieven met de hand vertaald, foto's en rapporten gesorteerd en dagen gewerkt om alles uit te zoeken. Ik denk dat postbodes wel eens gedacht hebben: 'Wat is hier aan de hand?' Het was veel werk, maar je deed het en we genoten ervan: een geweldige tijd!

We hadden door heel Nederland contactpersonen die waren gekoppeld aan een of meerdere schooltjes en zij zochten daarvan de kerstpost uit. Ja, we hebben erg veel hulp gehad: van Groningen

en Leeuwarden tot Utrecht en Amsterdam.”

Wat waren destijds de belangrijkste problemen waar u en uw man tegenaan liepen?

“Een zorgpunt was dat veel kinderen afkomstig waren van nomadenfamilies en – wanneer het voedsel op was en het vee niet voldoende ruimte had – zij na een periode weer verder trokken met hun ouders. Daardoor verdwenen veel kinderen na verloop van tijd van school en dat vonden donateurs in Nederland vaak moeilijk. Ze wilden ‘hun’ sponsorkindje graag blijven volgen en de motivatie en het vertrouwen brokkelden daardoor soms af.”

Hoe kwam het Eijkelenboom Kinderfonds eigenlijk bij ADRA terecht?

“Na vijf jaar werd het fonds zo groot en was het werk zoveel geworden, dat wij in 1993 de hulp inriepen van ADRA. De toenmalige directeur, Frank Teeuwen, heeft het fonds stevig op potengezet en kreeg het de officiële naam ‘Eijkelenboom Kinderfonds’.”

Heeft u later nog wel eens iets terug gehoord van kinderen uit Pakistan die vroeger als kind werden gesponsord door mensen in Nederland?

“Nee, ik heb geen persoonlijk contact meer met mensen in Pakistan, maar een aantal jaargeleden was ik op een conferentie in Nederland waar ik enkele Pakistanen heb ontmoet. Zij vertelden mij dat ze vroeger als kind zijn gesteund door het EKF. Enkel van hen waren aangesteld als pastor en anderen waren zelf onderwijzer geworden. Dat deze mensen mede dankzij de steun van het EKF een mooi leven op konden bouwen, vond ik natuurlijk fantastischom te horen. Het is geweldig als je na al die jaren inzet – en de hulp van velen in Nederland – getuige mag zijn van zulke prachtige resultaten. Dat heeft me erg goed gedaan; daar doen we het allemaal voor!”

In onze statuten staat dat ADRA hulp biedt aan mensen over de hele wereld, ongeacht hun religieuze of etnische achtergrond. Onderschrijft u deze visie ook voor het EKF?

“Ja, zeker. Alle aanvragen die destijds bij ons binnenkwamen vanuit de scholen in Pakistan werden in behandeling genomen. Wij vroegen nooit naar de religieuze afkomst van kinderen en het was voor ons geen vraag of ze wel of geen Adventist waren: we hielpen ze gewoon wanneer dat nodig was.”
Even later vervolgt ze: “Vroeger was het allemaal veel strenger, ook hier binnen Vredenoord, maar ik ben blij dat het tegenwoordig wat opener is geworden. We voeren nu eenveel minder strikt beleid: iedereen is hier welkom, wel of geen Adventist.”

Weet u hoe destijds de verhouding was tussen jongens en meisjes op de scholen?

“Ik heb echt geen idee, maar er was naar mijn idee weinig onderscheid: dus ongeveer evenveel jongens als meisjes.”

Wat was voor u het meest leerzaam omtrent het opzetten en ‘runnen’ van het EKF?

“Niets bijzonders, het was gewoon hard doorwerken. Wat zou ik ervan geleerd moeten hebben?”

Om het EKF groter te maken willen we meer donateurs werven. Hoe zouden we volgens u meer sponsors kunnen bereiken, zowel binnen als buiten de Adventkerk?

“Door meer betrokkenheid en een persoonlijke aanpak, door mensen op de hoogte te houden. De laatste tijd horen mensen maar weinig van hun sponsorkind en het EKF en daardoor hebben ze er vaak geen feeling meer mee. Ook in de kerken is het belangrijk dat je de betrokkenheid (terug)wint van contactpersonen, zodat zij kunnen helpen bij het sorteren van de post en bij het werven van nieuwe sponsors.

Ik vind het goed dat er ook buiten de kerk wordt gekeken. Vroeger was het ‘not done’, maar van mij mag het allemaal wat minder streng. Als ik bedenk dat het fonds eerst zo klein begon en in aldie jaren al zo groot is geworden is... dan mag ik God in de hemel danken! Maar ik vind wel dater meer betrokkenheid mag zijn, een persoonlijke aanpak. Een keer een jaarverslag zou ook nietverkeerd zijn, want mensen raken het contact kwijt met het EKF wanneer ze maar weinig horen.”

Wat zou u willen zeggen tegen huidige en nieuwe donateurs van het EKF?

"Join the club!" *roept ze enthousiast.* "Je verandert het leven van een mens. Ik heb mensen ontmoet die vroeger als kind gesponsord zijn en nu een mooi beroep hebben. Het is geweldig als je later kunt zeggen: ik heb bijgedragen aan het leven van dit kind of van die persoon."

Onderwijs op Adventistische scholen is vaak van hoge kwaliteit vergeleken met andere scholen in ontwikkelingslanden. Bent u het daarmee eens en kunt u dit verklaren?

"Ja, zeker. Ik weet niet precies hoe dat komt, maar ik geloof inderdaad dat dat zo is."

Wilt u nog iets tegen ADRA als organisatie zeggen?

De laatste tijd voelde ik soms weinig binding met ADRA en het EKF, omdat het al zo lang geleden is en ik maar weinig hoor. Ik vind het heel fijn dat ADRA het EKF nu nieuw leven in gaat blazen en het fonds weer serieus op de kaart wordt gezet. Wel vind ik dat het EKF persoonlijk moet blijven, met meer betrokkenheid. Het mag niet verloren gaan!"

Huis ter Heide, Vredenoord, 15 mei 2014

Tekst en foto's: Joanne de Vletter